

ΤΟ ΠΛΗΣΙΕΣΤΕΡΟ

Κάτι πρωτόβγαλτα ὡς φαίνεται
στὸν κόσμον καὶ τοὺς νόμους του πουλάκια
κι ἐντούτοις ἤδη κουρασμένα
γιατὶ δὲν εἶναι τὰ φτερά
ἄπτωτη εὐνοια καὶ προνόμιο,
ρωτοῦν ἐμένα, ποιόν, ἐμένα,
ποῦ εἶν' τὸ πλησιέστερο κλαδί
γιὰ ν' ἀκουμπήσουν.

Δὲν εἶμαστε καλά. Ἄν ἤξερα ἐγὼ
ποῦ εἶν' τὸ Πλησιέστερο
ὅτι ἔχει καὶ βαθμὸ συγκριτικὸ
τὸ ἀνύπαρκτο Πλησίον,
θὰ 'τρεχα νὰ τὸ πιάσω πρώτη ἐγώ,
ὄλο κι ἀπαραχώρητο,
κι ἄς ψόφαγαν πουλάκια
δίκια καὶ προτεραιότητες
— κλαδιὰ σπασμένα τὸ ἀλληλέγγυο.

Ἄς πᾶνε τὰ πουλάκια
τῇ μεγάλῃ Πείρᾳ νὰ ρωτήσουν
ν' ἀκούσουν ὅ,τι εἶπε καὶ σ' ἐμένα
ὅταν ξεθεωμένη ἀπὸ κούραση ἄφτερη
τῇ ρώτησα ποῦ εἶναι ν' ἀκουμπήσω
τὸ πλησιέστερο κλαδί.

Δὲν εἶμαστε καλά εἶχε καγχάσει
ἡ μεγάλη Πείρα: ἂν ἤξερα ἐγὼ